

"Mis sa ennese kasa tood?" küssendas issa hirmisa heálega lapse vasto.—,,Sedda kímpo kuiva õkstega," vastas veike Maria, agga ütles veel rõõmsa náoga: „Toon ka ennese kasa ühhe falli armsa süddame sõbra, kes ni joukas ja ühtlase ni haleda melega on, et ennam fui rohkeste saab meid aidata, siis fui meie ennast temma ommaks anname. Se ei ole temmale ühtegi raske assi, sind, oh arinas eideke, ühhe sannaga terveks tehha, ja tadiie nahka sata temma singiseppa tö tarvis, nina meile keikidele meie parajat tarvist murretse da. Jesus on temma nimini."

„Mis sa seál jamiid õimmas seggatses peas?", küssendas mees, „kui sinna temmasti wait ei olle, siis fatsu. Kui olleksid enneminne kerjamisse wartal tinga rahha leirva tarvis tonud, se olleks hopis ennam maksnud."

Tunni aial párrast astus üks naesterahwas huriksiko tuppera ja ponni ühhe kormi laua peale ütteldes: „Kirriko õppetaja on

teie kibbeda jt pudust kuulnud. Temma sadab teile eesi olsa nattukest toito, ja lubbab, et temma tahhab párrast isse tulla teid waatma, et saoks te;ega nou viddada, mil misil fest háddast peástetud scafsite."— Mees seisis seál fui pu sammas, tahtis tånnada, agga ei sanud sanno suust wálja, nisammoti wåbhe naene, kellel silma pisarad heált lámmotased. Maria üksnes húdis: „Eks se taewalik waewaliste hingeshbber Jesus, fedda minna unnenáogemises nágin ja kes meile obbi tootas, eks se ei ole nüud juba õimma armo sanno töeks teinud ja kirriko õppetaja läbbi sedda suurt head lákkitanud! Tånname tuhhat ja tuhhat forda Issandat ja ühtlase ka sedda lähket kirriko õppetajat, kelle tullemist pitki silmi otame" Párrast fui wóbras naesterahwas olli árralánud ja et nemməd seál perres ammust aiaist jálle ükskord ollid töhhud ráitnud, langes issa eßimesi forda pólwili mahha ja küssendas: „Oh Jummal, Jummal! olle mulle raske pattusele